

INTERVIU A DEU

Vaig saber per uns vells d'una dels tribus dels països freds que un dels llocs més apropiats per a parlar amb Déu era el cim d'una muntanya enorme que s'endevinava altíssima, car les parts enlairades restaven sempre cobertes per una espessa bufanda de boira

Emprengué el camí i aviat vaig deixar avall els boscos espessos i els punts d'herba. L'aire es va tornar gèlid, i m'esgarrapava la cara i les mans que ja estaven clafertes d'esbocinades de tant arrapar-se a les roques i pedres cantelludes que estaven pintades aquí i allà d'aquets últims membres de l'escala del regne vegetal que són els líquens.

Vaig perdre el compte dels dies, mesos o anys que durà l'ascensió; solsament sé que vaig sortir de les boires, de les neus i del gel i que el terreny ferm es va trencar: Em trobava molt per sobre de l'anomenat SOSTRE DEL MON, on el silenci em recordava i la foscor cegava.

Sense perdre temps ajagut sobre la llosa malva, vaig deixar anar la primera qüestió

-- DEU, QUINA PROVA EM DONES DE LA TEVA EXISTENCIA?

Escolto,miro als voltants i arreu la blancor infinita.

-- DEU; PER QUE LA GUERRA I LA MALDAT EN EL MON? PER QUE LA DESIGUALTAT, LA RIQUESA I LA MISERIA, LA SORT I LA DISSORT?

La boira anava pujant i teranyines espesses s'anaven enredant pels meus membres

-- DEU,I DESPRES D'AQUESTA VIDA.....¿QUE POTS DIRME?

Un fred esgarrigós i una por esglaidora varen